

»ingen resa utan lista«

ATT PACKA ÄR MITT VÄRSTA. När väskan ligger på golvet och biljetten på bordet får jag svårt att andas.

Till vardags använder jag ett mantra som funkade hyfsat. Det lyder: »pengar, busskort, hemnycklar, tuggummi«. Minneskroken är att det är fyra saker. Tyvärr är ramsan daterad, jag har inget busskort och tuggummi använder jag sällan. Däremot skulle jag behöva mobiltelefon, dator och kontorsnycklar, men det är för sent. Jag skapade minnesleken när jag var 14 och så var det med det. Sånt ändrar man inte.

Det blir större problem när mer ska packas. Men jag har lärt mig att sitta still i fåtöljen och göra en lista på allt som kan tänkas bli behövt de närmaste dagarna eller veckorna eller månaderna. Alla eventualiteter bör tänkas igenom och de kläder, verktyg och redskap som hör till dessa eventualiteter.

»Necessär« är en egen genre på listan, jag avskyr den. I övrigt är det taktiskt att tänka i lager: underkläder, överkläder, varmt och fint. Och situationer: tåg (hörlurar), intervju (inspelning), ensamma stunder (bok), ingen el (armbandsur), mörka kvällar (pannlampa).

Skor hamnar lätt utanför listan, det är liksom en fristående rubrik. Och sovkläder och handduk. Så det får man klara sig utan eller låna.

För det som inte hamnar på listan, hamnar heller inte i väskan. Jag ältar den, försöker se luckorna, hitta en kod. Sedan tar jag några djupa andetag, väljer att lita på uppgradningen och placerar mekaniskt sakerna på sin plats.

Neurotiskt?

Min privata analys är att det beror på att jag bytte hem varannan vecka när jag var liten knodd. Alltid tänka framåt, alltid något som inte kom med, alltid rädslan för att det viktigaste låg i fel hus. Men sviterna efter en skilsmässa kunde helt klart varit värre, jag har fått rutiner och kan leva med mitt handikapp.

DET ÄR VÄRRE FÖR FARMOR. Hon har blivit som jag på senare tid, men hon har ingen vana och då är det tufft. Hela hennes vardag har blivit ett packande. Hon har listor över gäster som ska komma, sjuka som

ska ringas, kläder som ska tvättas, mat som ska lagas, kakor som ska ätas, drickor som ska handlas och medicin som ska sväljas. Och så listor över listorna.

Hon går igenom allt i huvudet om och om igen och ändå har hon glömt första punkten när hon kommer till sista. Jag ser och lider med henne, hon måste lära sig att lita på sin uppspaltade papperskarta över tillvaron.

Men det går inte, hon vet att hon inte är pålitlig. Så hon kan aldrig dra igen dragkedjan på väskan och andas ut, känna att det är över för den här gången.

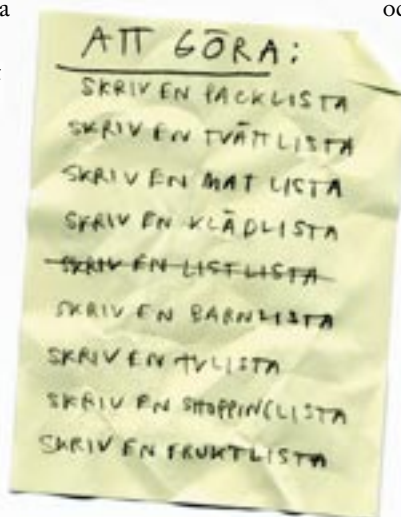
Hon hittar i stället ett oskrivet blad i telefonkatalogen och börjar om på nytt; 2 hg köttfärs, fiskfilé, Josefin kl. 17.34 tisdag, Eivor från sjukhuset lördag fm, 1 ketogan 4.12, Mattias Väster- vik, nya gravljus, ljungplanta.

För farmors skull försöker jag låtsas att det är trevligt att packa bara man ska göra något roligt, fast jag vet att det är skitsnack. Solglasögon eller dammsugar- påsar – sak samma.

Farmor vet egentligen också. Det är lika illa att hålla koll på

trevligheter som kyrkkaffe och ostkaka. Men hon biter ihop och tar två sömntabletter.

Jag förbereder en resa till farmor över helgen för att hjälpa henne att hålla reda på tillvaron. På packlistan står kategorin »springkläder«: skor, cykelbyxor, blå tröjan, sportbehå, mössa. Mössa? Va? Mössa? Det är ju fortfarande varmt. Mössa. Mössa. Jag lägger ned mössan. 🏠

JOSEFIN OLEVIK

har tillbringat sommaren i husbil – perfekt för packningsfobi, eftersom man har hela sitt bohag behändigt bakom ryggen hela tiden.

